

1727.

1. Baucerus, Jo. Godefr.: De fundo inofficiose quaesito.
2. Baucerus, Jo. Godefr.: De patre et liberis qui bona habent alienos obligatos. 2 Saemph.
3. Conradi, Franciscus Cornelius: De jure personarum cum ex discrimine hominum naturae variis.
4. Crellius, Henr. Christ.: De Tiberio et Pajo Gracchii patribus.
5. Daegeners, Cornelius Matthias: De convivis non invitatis.
6. Daegeners, Cornelius Matthias: De onere legitimae.
7. Diezjus, David Gottlob: Descriptio principum auctoritatem rei iudicatae habentibus simulque lectiones aestivas indicat.
8. Diezjus, David Gottlob: De probatione Jerosolimitana metallifodinarum . . . simulque lectiones suas hybernas indicat.

1727.

9. Dincklerus, Guiljeb Wilhelmus: De cura aetatis
auphicae foeminae minorennis extincta.
10. Dincklerus, Guiljeb Wilhelmus: De appellatione inest-
mibili.
11. Dincklerus, Guiljeb Wilhelmus: De eo, quod justus
est circa subtractionem quartae Falciatae.
12. Dincklerus, Guiljeb Wilhelmus: De legato ad heredes
sua transiente.
13. Dendorff, Christoph, advocatus fidei-juridicae:
Programma, quo ad promotionem doctoralem septem
juris aliusque licentiariorum (Georgii Plazii
Plazii seq.) invitatur.
14. Dendorff, Christoph. advocatus fidei-juridicae:
Programma, quo actum sollemnem praesentationis
septem licentiariorum juris invitatur (Georgii Plazii
seq.)

1727.

15. Drexerus, Christianus Heus: De jure honoris
subordinati

16. Drexerus, Christianus Heus: De aequitate legum Roman-
narum circa periculum rei veniendi

17. Faber, Johann Baptist: De eo, quod justum est
circa fabros imprimis ferrarios.

18. Franckenstein, Jacob Augustus: De eo, quod justum est
circa thesauros.

19. Franckenstein, Jacobus Augustus: De praerogativis
et praerogativis Augustissimae domus Saxonicae

20. Gaertner, Carolus Wilhelm: Programm, : de praesidio
ac tutelae juri Saxoniae praestito simulque de
orationem auspicialem invitabat.

21. Gaertnerus, Carolus Wilhelmus: De advocatio publica
Superioris Saxoniae

22. Gebauer, Georgius Christianus: Programm, quo et
orationem auspicialem invitabat.

1724.

23. Gebauerus, Georgius Christianus: Oratio, cum ad Pandorum
jura publice interpretanda accederet.

24. Grobner, Mich. Mus: lectori benevole s. p. s.
(ad praecipua capita juris gentium interpretanda
invitatus)

25. Grobnerus, Mich. Mus: de jure territorii subor-
dinati.

1727, 16
22

AEQVITATEM
LEGVM ROMANARVM
CIRCA

PERICVLVM REI
VENDITAE

AMPLISSIMI PHILOSOPHORVM ORDINIS
CONSENSV

XXIX. NOVEMBR. cId Idcc XXVII.

H. L. Q. C.

PVBLICE TVEBVNTVR

M. CHRISTIAN. HENR. DREWERVS
DRESDENSIS

ET

IOANNES HENR. MYLIVS
LIPSIENSIS.

LIPSIAE

LITERIS IMMANVELIS TITII.

27

P

REVOLUTEM
LEGVM ROMANARVM
CIRCA
PERICVLVM REI
VENDITAE
AMPLISSIMI PRINCIPVM ET REGVM
C. C. C. C. C.
XIX. M. C. C. C. C.
M. CHRISTIANI FERDINANDI WERTY
DRESDEN
IOHANNES HERRMANNUS
LITHEGVS
LITHEGVS
LITHEGVS

V I R O
PRAENOBILISSIMO, AMPLISSIMO
PRUDENTISSIMO
JOHANNI PHILIPPO
KVESTNERO

SENATVS LIPSIENSIS ASSESSORI

AC

AEDILI IAM REGENTI
GRAVISSIMO

AVO

SINCERA, DEVOTA, SVMMO
PIETATE, RELIGIONE, OBSEQVIO

ET

QVI PARENTIBVS DEBETVR

FILIALI CVLTV
PROSEQVENDO
SVSPICIENDO

NEC NON
V I R O
EXCELLENTISSIMO
GODOFREDO GVILIELMO
KVESTNERO
JCTO CELEBRATISSIMO
POTENTISSIMO POLONIARVM REGI
A CONSILIIIS IN SENATV PROVOCATIONVM,
CVRIAE PROVINCIALIS SVPREMAE ET SCA-
BINATVS ELECTORALIS ASSESSORI, NEC
NON SENATORI CIVITATIS
PATRIAE
AVVNCVLO ET PATRONO
AD CINERES
DEVENERANDO.

VIRI PRAENOBILISSIMI
EXCELLENTISSIME

Liberalitatem non in dando solum, verum et in accipiendi consistere bene censuerunt sapientissimi quique viri. Illa quidem in vulgus nota. Haec non nisi magnis ingenii familiaris. Illius, quo est, qui accipit, infelicioꝝ, quod datur, praestantius, eo etiam ipsius magis augetur splendor. Haec vero ipsa offerentis tenuitate, reique oblatae vili pretio extollitur, eoque splendet magis, quo est eius, qui munusculum liberali vultu suscipit, maior autoritas. Quum VOS igitur, VIRI PRAENOBILISSIMI, illa iam satis, quae in conferendo posita est, liberalitatis specie sitis celebrati, in praesentiarum eo sereniori fronte pagellas hasce acceptu-

pturos esse confido, quo illae sunt viliores, quo
qui offert, tenuior. Primitiae sunt studio-
rum, quas fero; quae non video cui meliori
iure debeantur, quam **VOBIS**, quorum pa-
ternam in me voluntatem satis compertam ha-
beo, **VIRI, FILIALI OBSEQVIO**
et **CVLTV PROSEQVENDI**. Nec
tam ipsas has paginas offero, quam animum,
qui, uti hactenus fuit vere pius, ita et inpo-
sterum, ubi benevole haec acceperitis, se re-
vera potius exhibebit gratum, quam se fu-
turum esse multis spondeat; animum, qui incol-
lumes in senectute et vegetas vires, vigorem
perpetuum, seros annos precatur; animum,
qui **VOBIS** obsequium et pietatem saepius
declarabit, quibus nullo non tempore **VOS**

**VIRI PRAENOBILISSIMI,
EXCELLENTISSIME**

prosequatur

IOHANNES HENRICVS MYLIVS.

§. I.

IN reliquis disciplinis, a quibus iuris ciuilis studium adiuuari, atque augeri potest, nullam, vel auctoritatis pondere, vel utilitatis vbertate, naturalem iurisprudentiam superare, existimo. Iurisprudentia naturalis in iure privato insignem praestat usum. Hac enim non tantum quid inter gentes, quae, propter aequalitatem ipsorum, naturalem videntur statum seruare, iustum sit, docemur, verum etiam, quae imperantium, quae parentium sint officia, quibus legibus illi rempublicam tueri queant, hac nobilissima philosophiae parte continentur.

A 2

manis

manis inuentis atque auctoritate nitatur, (a) sed a summo rerum omnium Conditore rationi humanae ita insita sit, vt neminem, de ea sollicitè cogitantem fugere queat, consequitur inde, eam et reliquis, ordine naturae, priorem, et fontem esse, ex quo omnia humana iura deducuntur.

§. II.

*Eumque in-
primis in ex-
pendenda le-
gum aequita-
te,*

Cum igitur naturalis iurisprudentiae utilitas per omnem priuati iuris ambitum latissime patet, tum ea inprimis in expendenda legum aequitate versatur. Huius enim ope, in rationes legum inquirimus, et diuersarum gentium instituta vel inter se comparamus, vel cum praeceptis sanae rationis conferimus, vt inde, quae lex aequior altera sit, intelligamus. Quanquam enim, in litibus priuatorum componendis, cuiusque ciuitatis leges obseruari debent, neque, secundum naturalem aequitatem statuere, iudicis potestate facile continetur: vnum tamen alte-

L. (a) Praeclare CICERO de Inuent. Rhet. l. II, *Natura ius est, quod non opinio genuit, sed quaedam innata vis inseruit.*

fius dicta, eam denotat, quae naturales rationes habet, ut idem omnibus seruandum sit, si nunquam eiusmodi lex condita esset; tum, hac notione, opponitur iis, quae vel omnino a principis voluntate originem ducunt, quas *mere civiles* leges appellare solent, vel iis, quae in naturali iure fundatae quidem, aliam tamen, ex imperantis placito, faciem induunt, quas *praeternaturales* dicere, consueverunt. Quae omnes, licet non iniustae sint propterea, quod vel naturali iuri ignotae, vel, praeter simplicem aequitatis rationem, feruntur, diligenter tamen distinguendae sunt ab his, quas naturalis ratio suadet.

§. IV.

*Transgressio
ad institutum.*

Observauit hanc, de legibus iudicandi rationem, praeter caeteros, naturalis iurisprudentiae restaurator, HUGO GROTIUS. Nam in eius *libro II*, integra deprehendimus capita, in quibus Romanorum placita, tum cum aliarum gentium institutis, tum etiam cum naturali iure componit, et, quae aliis praeferenda sint, quae ad naturalem aequitatem propius accedant, ostendit. Neque tamen aequum fatis legum nostrarum censo-

cenforem vbique se praestitisse GROTIVM, rigidiorem potius earum censuram aliquando suscepisse, haud pauci queruntur. Sed hietiam nimio legum Romanarum studio nunquam ducuntur, et, quod illae praeter naturalem aequitatem constituerunt, infelici successu ad eam reuocare, conantur. Exemplo esse possunt, quae de periculo rei venditae iure Romano constituta sunt, quae ad commenta iuris ciuilis pertinere, tradit GROTIVS, (a) quem multi eo nomine reprehendunt. Quare operae pretium me facturum esse, credidi, si in hoc argumento curatius versarer, et, quousque leges Romanae in hoc capite, aut naturalem aequitatem secutae sint, aut ab ea paulisper recesserint, edissererem.

§. V.

Si inter quosdam id agitur, vt alter rem suam alteri, interueniente pretio, alienet eandem ipsi statim tradere, necesse non habet venditor, sed, tum alias ob causas, tum, vt pretii ratione securus sit, illam rem

Dispositio legum Rom. circa periculum rei venditae.

ali-

IV. (a) Vid. infra §. 6.

aliquandiu retinere potest. Cum autem contingat facile, vt *fatiale damnum*, absque venditoris culpa, quam, ex natura huius contractus praestare, tenetur, illi rei interea inferatur, quaestio inde oritur, emtorne, an venditor eiusmodi casum, quem periculi nomine in legibus Romanis venire, (a) tralatitium est, ferre, teneatur? Dignum hoc iuris Romani conditoribus visum esse, in qua cura atque cogitatione diligenter versarentur, bini, in *Pandectis*, et *Codice* ea de re inscripti, tituli testantur. Quos prolixius explicare, cum instituti mei ratio haud patiatur, in pauca illam legum Romanarum sanctionem contraho, quae co tendit, vt, *nisi venditionem conditio suspendat*, (b) aut *iusta conuentio interueniat*, (c) aut *mora*
ven-

V. (a) *Periculum* hic idem denotat, quod *casus fortuitus*, vid. §. 3. I. de *emr. et Vend.* l. 23, ff., de *Reg. Iur.* licet alibi eidem opponatur, l. 37, §. 1, ff., de *Neg. Gest.* Aliquando et *culpam* et *casum* complectitur, comp. l. 5, §. 3, ff., *Commodati*, SCHILTERVS *Exercit. XXX*, §. 103.

(b) l. 5. C. de *Peric. et Comm. Rei Vend.*

(c) l. 5, §. 2, ff. de *Rescindenda Vend.*

venditoris in traditione intercedat, (d) perfecta emtione, periculum ad emtorem pertineat. In hanc sententiam IUSTINIANVS, (e) cum autem, inquit, emtio et venditio contracta sit, (quod effici, diximus, simul atque de pretio conuenerit, cum sine scriptura res agitur) periculum rei venditae statim ad emtorem pertinet, tametsi adhuc ea res emtori tradita non sit.

§. VI.

Haec legum Romanarum de periculo rei venditae summa est. Iam, quid GRO- Eam non conuenire naturali acquitati, asserit GROTIUS.
TIVS de hac re sentiat, videamus. Ita autem ille: (a) *De venditione et emtione notandum, etiam sine traditione, ipso contractus momento, transferri dominium posse, atque id esse simplicissimum: ita Senecae venditio alienatio est, et rei suae, iurisque sui in alium translatio: nam et ita fit in permutatione. Quod si actum sit, ne statim dominium transeat, obligabitur venditor ad dandum do-*
B *mini-*

(d) l. 4, C. de P. R. V.

(e) in §. 3, I. de Emt. et Vend.

VI. (a) de I. B. et P. l. II, c. 12, §. 15, p. m. 379.

minium, atque interim res erit commodo et periculo venditoris: quare, quod venditio, et emtio constat praestando, ut habere liceat, et euictionem, item, quod res periculo est emtoris, et, ut fructus ad eum pertineant, antequam dominium transeat, commenta sunt iuris ciuilibus. Itaque non illud tantum, quod non, nisi accedente traditione, rei venditae dominium in emtorem transferatur, praeter naturalem rationem, a Romanis constitutum esse, GROTIUS existimat, verum etiam, quod periculum eius rei interea ad emtorem pertineat, *commentum* (b) iuris ciuilibus appellat.

§. VII.

- (b) Sinistre hoc interpretantur multi, neque reuerentia legum Romanarum dignum censent. Ipse SCHILTERVS, *c. l. §. 105*, hoc dictum reprehendit, licet de re cum GROTIUS consentiat. Sed, si recte illud accipias, nihil mali continet, sed idem est, quod in *l. II, c. 6, §. 1, n. 2*, et passim, *ex lege ciuili esse*, dicit. Comp. VLR. HVBERS, *P. I, Digress. l. IV, c. 7, p. m. 253*, ubi contra WISENBACHIVM GROTIUM defendit.

§. VII.

In alia omnia abit KVLPIVS, qui le-
 gum Romanarum aequitatem, aduersus
 GROTIUM, ita tuetur. (a) *Quae super*
emtionem et venditionem tradidit GROTIUS, *vix*
locum suum tuebuntur. Cum enim illa con-
 tractus sit, cuius effectus formalis non nisi
 obligatio est ad rem habendam, ante tradi-
 tionem, ne naturali quidem iure, emtor do-
 minus fieri potest. Sed nec obligatur vendi-
 tor ad dandum dominium, verum satis est,
 praestitisse, ut emtori, quandocunque velit,
 rem habere liceat, quod translatione posses-
 sionis, et facultatis vsucapiendi absoluitur:
 Caeterum, quod res vendita, ante traditio-
 nem, periculo et commodo sit emtoris, est
 quidem iure civili constitutum, fundamentum
 tamen habet naturale, quatenus in volunta-
 te emtoris est, possessionem, ac cum ea vsu et
 commoda rei a venditore accipere. Vbi illustris
 vir de eo inprimis GROTIUS dissentit, quod,
 ne naturali quidem iure, dominium rei, citra

B 2

tra-

VII. (a) Exercit. VI, §. 4, p. m. 68, ad Grot. l. II, c. 12.

traditionem, transferri putat. Attamen, vt auctoritati legum Romanarum consulat, et, non obstante venditoris dominio, periculum rei venditae ad emtorem recte pertinere, ostendat, aliam rationem affert, quam, si accuratius examines, aut mere civilem esse, aut ad eum casum, si venditor rem tradere, paratus, sed emtor in mora accipiendi est, (b) pertinere, facile patet.

§. VIII.

Duo hic in controuersiam veniunt vnum, an venditor rei venditae, et nondum traditae, dominus sit, alterum, an emtor eius rei periculum ferre, debeat?

Si rem ex naturalis iuris principis, fepositis iam Romanorum, aliarumue gentium institutis, aestimamus, nemo certe damnum, rei alienae casu illatum, nisi pacto id in se receperit, pati, tenetur. Rem enim perire domino, acquissima iuris regula est, quae, cum in omnibus, tum etiam in re vendita, necessario valebit, vt dominus eius rei periculum a se non alienum existimet. Ex quo facile intelligitur, cum, inter GROTIUM, et leges

(b) Plures quidem, emtorem in mora esse, supponunt, comp. SCHILTER. c.1. §. 106, sed hoc non ad regulam spectat, sed ad exceptionem, vid. sup. §. V.

alium transferat. (b) Ad domini translationem autem, ut rei traditio accedat, minime opus est, sed voluntatem, a rei domino declaratam, eidem sufficere, ex ipsa domini natura satis intelligitur. (c) Neque etiam

- (b) Quamobrem mirari subit, unde sit, quod *Illustr. THOMASIVS*, tametsi in *Iurispr. Diu. l. II, c. 10, §. 161, not. u)* ad translationem domini traditionem praecise non requiri, confirmet, in notis tamen ad *HVB. de Iur. Ciuit. l. II, sect. 6, c. 4, §. 10, p. 523, venditionem, licet consensu perfectam ex naturali ratione dominium non transferre, sed ut id exprimaturo pacto adiecto, opus esse, putet. Ipse consensus enim translationem iuris continet, sine qua nec venditio perfecta dici, posset. Neque ratio ibidem adducta, quod ex natura venditionis venditor non sit obligatus ad dominium transferendum, nisi pretium sit traditum, aut fides de pretio habita, rem conficit, sed illam ad possessionem rei venditae consequendam magis, quam ad dominium pertinere, recte existimat *BARBEYRAC. in not. Gall. ad Grot. l. II, c. 12, §. 15, not. (s) p. 428.**
- (c) Comp. in hanc sententiam *PVFENDORE. l. IV, c. 9, §. 4, HVB. de I. Ciuit. l. II, sect. 4, c. 5. §. 30, SCHILT. Exerc. XXX, §. 105, THOMAS. Iurispr. Diu. c. l. GRIBNERVS, Princip. Iurispr. Nat. l. IV.*

etiam IUSTINIANVM hoc fugere, potuit, qui, (d) *nihil, inquit, tam conueniens est naturali aequitati, quam, voluntatem domini, volentis rem suam in alium transferre, ratam haberi.* Tametsi quidem eo loco, quo de traditione potissimum agit, Imperator haec pronuntiat, magis tamen ad declarationem voluntatis de dominio rerum, in alios transferendo, quam ad traditionem, ab ea distinctam, illa pertinent, vt hinc, *parum abesse, quin GROTII sententia hoc loco confirmetur,* VLR. HVBERO, haud ab re videatur.

§. X.

Ex his igitur planum esse, existimo, declaratione voluntatis ab alio in alium transferere rerum dominia, ideoque eum, qui rem suam

*Dissentit
KVLPIVS,
cui responde-
tur.*

IV, c. 5, §. 3. WERNHERVS *Element. I. N. et. G. c. 14, §. 50.* et *Disp. de Auct. Iur. Ciu. c. Obl. Nat. §. 14.* BEYERVS *ad ff. de P. R. V. pos. i. nor. (a)* SCHVLTING. *in Iurispr. Ante-Iustin. p. 473. n. II.* GVDNLING. *I. N. c. 19, §. 32.* WOLF. *P. II. S. 1, c. 8, §. 17.* FLEISCHER. *Inst. I. N. et G. l. II, c. 10, §. 37.*

(d) §. 40. I. de Rer. Diuis.

(e) *Digress. l. IV, c. 8. §. 2.*

suam vendidit, amplius eius dominum esse, GROTIUM non temere negasse. Nihil tamen minus *affirmatiua sententia verior* videtur KVLPSIO, (a), qui, *non solum ad possessionem, verum ipsum quoque dominium, et quidem, quoad actum primum etiam consideratum, vere consequendum, traditionem aliquam, vel actum aequipollentem, pertinere, censet, ita, vt si non semper realis ac praesens, saltim symbolica, aut praeterita requiratur.* Quo loco *illustris vir*, quod in hac controuersia plerique confundunt, dominium a possessione recte quidem distinguit, adeo tamen a GROTII sententia discedit, vt, ne actu primo quidem, quod FELDENVS, (b) aliique dissentientium GROTIIO largiuntur, dominium, ante traditionem, in alterum conferrri, opinetur. Sed ratio, quam, ad confirmandam opinionem suam, ibidem subiungit, quod *non alio modo per naturam discriminari possit obligatio ad alienandum, ob alienatione ipsa*, ea non ad perfe-

X. (a) *Exercit. V, §. 1, ad GROTI. l. II, c. 6, p. m. 49.*

(b) *ad GROTI. c. l. p. 193, seq.*

perfectam venditionem, quam GROTIUS supponit, (c) sed ad promissionem alienationis, vel pactum, futuri contractus praeparatorium, spectat. Qui enim rem suam alteri vendidit, eidem, perfecto contractu, non ad alienandum obligatur, sed ad possessionem rei alienatae concedendam.

§. XI.

Equidem non ignoro, praeter KVLPI-^{Dissentunt,}
SIVM, plures (a) a GROTIO de hac re dissentire, neque dominium, ante traditionem rei, ^{praeter KVL-}
naturali iure, transferri, persuasos esse. Sed ^{PISIVM,}
plures.

C his

(c) Equidem sibi ipsi, hac in re non constare GROTIUM, sed alibi, imprimis, l. 11, c. 12, §. 15. n. 2, alienationem ipsam a promissione alienationis ita discernere, ut illa facultatem moralem in rem tribuat, haec non, KVLPIIVS hoc loco, not. (d) p. 50, HERTIVS ad PVFEND. l. IV, c. 9, §. 5, not. (b) p. 570, alii, eidem exprobrant, sed satis ab hac obiectione GROTIUM defendit BARBEYRACIVS in not. Gall. c. l. p. 429.

XI. (a) In quibus praecipui sunt COCCIVS, disp. an traditio necessaria sit ad transferendum dominium? Vol. I, p. 213, sequ. TEXTOR Synops. I. G. c. 8, §. 48, KESTNER. I. N. disp. III, c. 5, §. 22. VITRIAR. l. II, c. 12, qu. 26, p. 258.

his refellendis diutius vacare, iam non licet, neque etiam argumenta illorum aliud quid probant, quam traditione rei *possessionem* conferri, quam a *dominio* separari posse, factis iam demonstratum esse, existimo. Recte igitur VLRICVS HVBERVS, (b) *rationem mere civilem et arbitrariam Romanorum esse, censet, quod, sola conuentione, neque dominium, neque aliud ius, quod rem ipsam afficiat, acquiratur.* Neque etiam SCHILTERO (c) *litem mouemus, quod illud institutum moniti civilis prudentiae rationem habere, putat, cauendum tamen esse, existimamus, ne, quod idonea satis ratione, leges Romanae hac de re constituunt, illud etiam naturali iure stabilitum esse, credamus.* Ignorat haec naturalis ratio, sed eadem non improbat. Cum enim naturali etiam iure, venditor, vel, ad traditionem rei venditae, vel ad pretii solutionem, pactione interposita, dominium sibi seruare possit, iis multo
ma-

(b) *Digress. l. IV, c. 8, §. 1.*

(c) *Exercit. XXX, §. 105, comp. BOEGLER. ad Grov l. II, c. 6, p. 539.*

magis, (d) qui rerum potiuntur, permissum cenſeri debet, de rerum, ad ſubiectos ſpectantium dominio, in rei publicae vtilitatem ſtatueret.

§. XII.

Haſtenus de eo dictum eſt, quis naturali ratione rei venditae, et nondum traditae dominus ſit, ſequitur iam, vt, ad quem eius periculum pertineat, oſtendamus. Rem autem domino perire, ipſa domini natura ſatis, ni fallor, comprobatur, eamque regulam naturali iure tum demum exceptionem pati, ſi alius, pactione interpoſita, periculum in ſe receperit, ſuperius (a) iam explanatum eſt. Posito venditoris dominio, idem quoque periculum ferre, debebat. Quamobrem, ſi venditorem, donec emtori res tradita ſit, dominum manere, ſupponas, periculum etiam ad eum ſpectare, debet. In alia omnia abit Romana iurisprudentia, ac

C 2

prae-

(d) Vid. omnino *Illustr. GRIBNERVS, l. IV, c. 2, §. 5,*
add. *SCHILTER. c. l. §. 103, ſequ.*

(a) §. VIII.

praestructo etiam venditoris dominio, emtori rem venditam perire, statuit, quam ideo iniquitatis insimulare, nonnulli, ac magni nominis JCTi non dubitarunt. Ita enim CVIACIVS, (b) cum in *L. 33. ff. Locati, fundi*, periculum, qui prius, quam vacuus emtori traderetur, publicatus fuerat, venditori nocere, videret, atque hoc IVSTINIANI doctrinae, supra (c) laudatae refragari, existimaret, diserte pronuntiat, in *Institutionibus iuris regulas, quae omnes ex summo iure, et rudimenta sunt, proponi, in Digestis incrementa iuris, et res ad aequitatem diligentius exactas esse*. Ac parum abest, quin in eandem sententiam HOTOMANNVS (d) eat, licet alibi (e) ab ea alienus videri, voluerit.

§. XIII.

-
- (b) *ad African. tract. VIII, Opp. T. 1, p. 1524.*
 (c) *§. V, p. 9.*
 (d) *in Comment. ad ff. t. pe. Peric. et Comm. R. V.*
 (e) *in Comment. ad §. 3, I. de Emt. et Vend. Op. T. II. p. 651.*

§. XIII.

Si rem accuratius consideramus, nihil
causae est, cur leges Romanas vel sibi ipsis
non constare, (a) vel, contra aequitatem,
rei venditae periculum ad emtorem deuol-
uere, arbitremur. Cum enim naturali ra-
tione emtor simul, ac venditio consensu
perfecta est, dominium rei venditae acqui-
rat, fieri haud aliter potuit, quam, vt
periculum etiam ad eum respiceret. Ne-
que etiam dubitamus, quin naturale domi-
nium emtoris ICTOS Romanos commouerit,

*Vera iuris
Rom. ratio est
naturale do-
minium em-
toris.*

C 3 vt

(a) Notae sunt controuersiae, quae inter IUL. PA-
CIVM, et ANT. MATTHAEVM, praecepto-
rem, et discipulum, de hac re quondam agita-
tae sunt, vid. WISENBACH. *ad Inst. disp. 35.
ib. 53.* Multi quidem CVIACIVM refellere,
conati sunt, sed non aequali omnes successu,
comp. inprimis FRANZK. *ad ff. b. r. et Re-
sol. l. 1, 5, n. 29, sequ. BACHOVIVS ad TREVTL.
Vol. 1, disp. 23, ib. 8, lit. C, et D. HAHN. ad
WESENB. b. r. n. 1, HVB. Praelect. ad ff. b. r.
n. 4, et ad I. de Emr. et Vend. n. 10.*

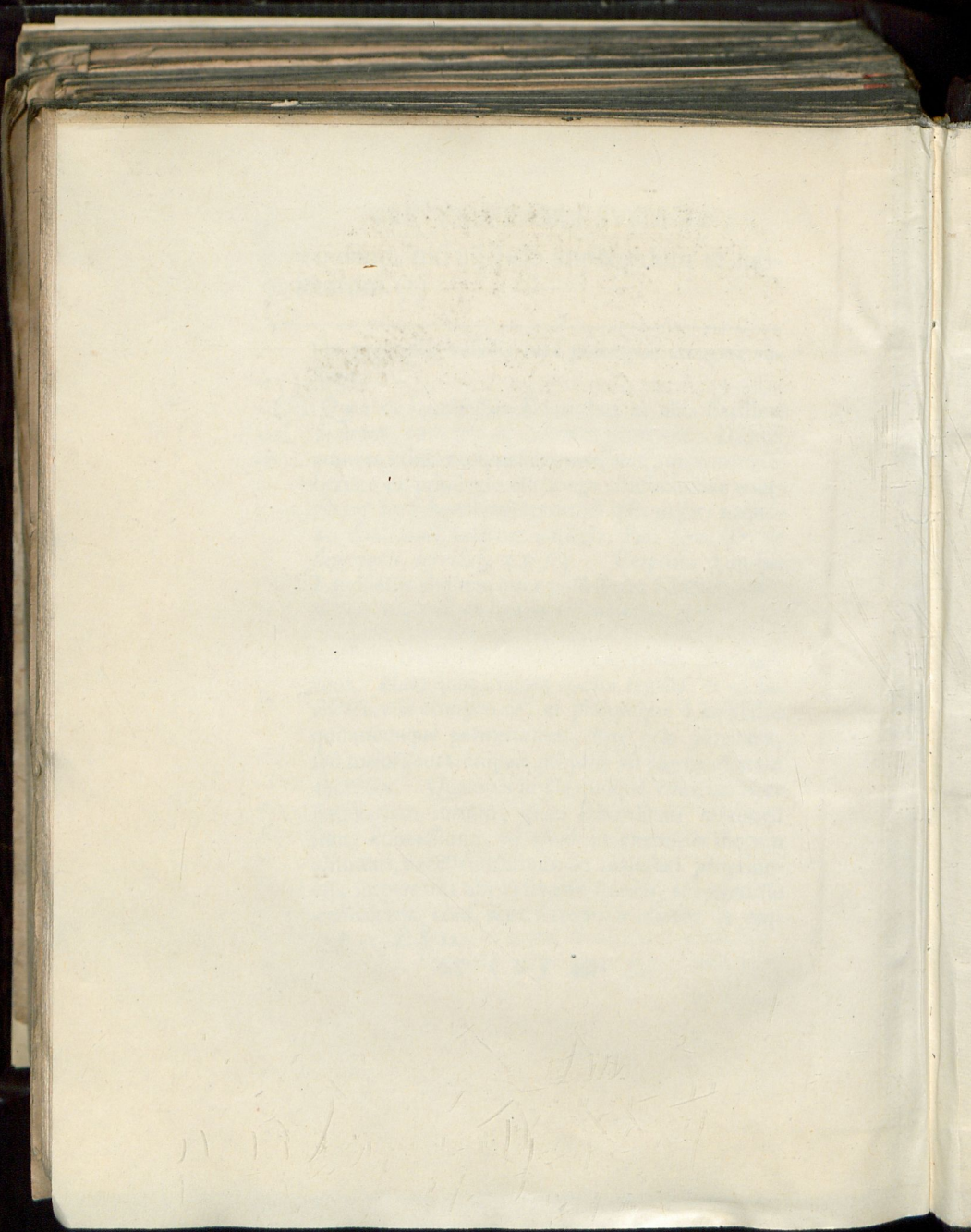
cohaeret quidem iuris Romani philo-
sophia, sed, quod periculum emtoris sit,
naturale est, quod venditori dominium
tribuatur, id, licet non iniustum, praeter
naturalem tamen aequitatem con-
stitutum est.

T A N T V M.

Leipzig, Diss., 1727 A-G

X 237 1923

ULB Halle
005 826 152

3

1078

1727, 16
22

AEQVITATEM
LEGVM ROMANARVM
CIRCA
PERICVLVM REI
VENDITAE

AMPLISSIMI PHILOSOPHORVM ORDINIS
CONSENSV

XXIX. NOVEMBR. c^o l^occc XXVII.

H. L. Q. C.

PVBLICE TVEBVNTVR

M. CHRISTIAN. HENR. DREWERS
DRESDENSIS

ET

IOANNES HENR. MYLIUS
LIPSIENSIS.

LIPSIÆ
LITERIS IMMANVELIS TITII.

27

